

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.383/2016/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a másodfokú eljárásban a Gyulai & Beregszászi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gyulai Ákos ügyvéd, címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Lichy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lichy József ügyvéd, címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.373/2014/55. számú ítélete ellen a felperes 56. és 58. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 127 000 (Százhuszonhétezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 640 000 (Hatszáznegyvenezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

2007. szeptember 22-én otthonában ért balesete során üvegszilánkok a felperes jobb csuklóját megvagták, a jobb singideget és az ínt elszakították. Az alperesi jogelőd kórházban aznap a sebet bőrvarrattal ellátták, de sem ekkor, sem a későbbi kontroll vizsgálatok során nem vizsgálták a singideg és az ín sérülését, amelyeket csak 2007. október 24-én, a jobb kéz mozgási és érzésségi nehézségei miatt háziorvosi beutaló alapján a felperest ellátó Kórház észlelt, ahol 2007. november 14-én a sérüléseket kézsebészeti műtéttel látták el.

Amennyiben a singideg és az ín sérülését az alperesi jogelőd kórházban haladéktalanul ellátták volna, a felperes állapota, a 8-9 volaris idegek területén csökkent érzésben, ujjzárási erőcsökkenésben és a szorítóerő kisebb fokú csökkenésében jelentkező maradványtünetei azonosan alakultak volna.

A felperes módosított keresetében a késedelmes ellátás hátrányos következményeire hivatkozva vagyoni és nem vagyoni kártérítés címén az alperes kötelezést kérte 8 000 000 Ft tőke és törvényes késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte egyrészt azzal, hogy az esetleges tartozást az Kórház Nonprofit Kft. átvállalta, másrészt azzal, hogy a késedelmes ellátás a felperes állapotában hátrányos változást nem okozott.

Az elsőfokú bíróság 55. számú ítéletével a keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 508 000 Ft perköltséget, valamint megállapította, hogy a le nem rótt 480 000 Ft illetéket és az állam által előlegezett 424 661 Ft költséget az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint az alperes nem tudta bizonyítani a tartozás átvállalását, és hogy a felperes az esetleges tartozásátvállaláshoz hozzájárult volna, ezért a felperes keresetösségi joga az alperessel, mint a baleset után a kezelését végző kórház jogutódjával szemben fennáll. A 2014. március 14. napjáig hatályos, a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 318. §-ának (1) bekezdésére és 339. §-ának (1) bekezdésére hivatkozva úgy találta, hogy a kártérítési felelősség feltételei egészében nem álltak fenn. A felperest a baleset napján ellátó orvos, valamint a kontroll vizsgálatok során eljáró munkavállalók nem végezték el azokat a szakmai szabályok által megkövetelt vizsgálatokat, amelyek tisztázták volna, hogy a felperesnek van-e ideg- vagy ínsérülése, ezért ellátása szakmai hiba miatt késedelmet szenvedett. A pert megelőző egészségbiztosítási hatósági panasz eljárásban szakvéleményt készítő **dr. S. E.** és a perbeli kirendelés alapján szakvéleményt készítő **dr. L. K.** kézsebész szakértők egyezően nyilatkoztak arról, hogy az idegsérülés késedelmes ellátása elvben rontotta a felperes gyógyulási esélyeit, így a késedelem elvileg eredményezhetett olyan többlettüneteket, amelyek a késedelem hiányában nem alakultak volna ki. A jogvita eldöntése céljából nem volt mellőzhető a felperes kézsebész-orvosi vizsgálata, amelyet - a szakmai szabályok által megkövetelt valamennyi vizsgálatot el nem végző **dr. S. E.** igazságügyi szakértői tisztségének megszűnésére és egészségi állapotának romlására tekintettel - egyedül **dr. L. K.** szakértő végzett el, aki a teljes körű vizsgálatok eredményeként azt állapította meg, hogy az ideg- és ínsérülés késedelem nélküli ellátása esetén sem lenne a felperes jobb állapotban, kialakult maradványtünetei akkor is azonosan következtek volna be. Mindezekből következően a késedelem miatti gyógyulási esélyek csökkenésére vonatkozó megállapítások csak elvi jellegűnek minősíthetők, ezzel szemben a konkrét esetben a felperest az alperes jogelődjének jogellenes magatartásával okozati összefüggésben hátrányok nem érték, ezért a kereset jogalapja hiányzik.

Az elsőfokú bíróság a pereszes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és 4/A. §-a alapján megállapított elsőfokú jogi képviselési munkadíj mint perköltség megfizetésére, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett úgy, hogy a felperes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt eljárási illetéket és az állam által előlegezett szakértői és tanúdíjat az állam viseli.

Az első fokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az ítélet megváltoztatását, a keresetének helyt adást, az alperes első- és másodfokú perköltségében marasztalását. Előadta, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján megállapítható a károkozó tevékenység és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggés.

A késedelmes műtétnek volt a következménye az, hogy a kéz eredeti funkcióit nem lehetett helyreállítani, és folyamatos maradt a fájdalomérzet. Az ítélezés alapjául elfogadott szakértői vélemény aggályos volt, az elsőfokú bíróság azonban nem jegyzőkönyvezte az új szakértő kirendelésére irányuló indítványát. Peren kívül megkeresett egy kézsebészt, aki azt az álláspontját közölte vele, hogy a perbeli szakértői vélemény hiányos, az okozati összefüggés bizonyítható, és úgy nyilatkozott, hogy jogi képviselő mellett hajlandó véleményét írásba is adni. A kereset jogalapja így tisztázott, az igényelt kártérítés összege pedig nem eltűzött.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását, az alperesnek másodfokú perköltségében marasztalását kérte azzal, hogy bár az alperesi jogelőd szakmai hibája miatt az ideg- és ínsérülés ellátása valóban késedelmet szenvedett, azonban a per során beszerezett bizonyítékok egyértelműen igazolták, hogy a felperes akkor sem lenne jobb állapotban, ha az ideg- és ínsérülés ellátása azonnal megtörtént volna, így a mulasztással okozati összefüggésben hátrány nem következett be. A szakértői vélemény részletes, alapos, körültekintő volt, új szakértő kirendelésének törvényi feltételei nem álltak fenn.

Az ítélet tábla a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörében a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel és az érdemi döntésével az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett.

A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdéséből és az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 77. §-ának (3) bekezdéséből következően az egészségügyi szolgáltató kártérítési felelőssége megállapításának a feltételei: 1./ a kár bekövetkezése, 2./ jogellenes károkozó magatartás, 3./ felróható károkozó magatartás, 4./ okozati összefüggés a kár bekövetkezése és a károkozó magatartás között.

A jogellenesség az azt kizáró okok fennállásának hiányában külön nem vizsgálendő, mivel a deliktális kártérítési felelősség általános szabálya, hogy minden károkozás jogellenes és tilos, kivéve, ha a károkozást külön jogszabályi rendelkezés - így szükséghelyzet, a károsult beleegyezése, jogtalan támadás elhárítása esetén - megengedi. A felróhatóság feltétele az alperes által sem volt vitatott, mely szerint a singideg és az ín sérülésének késedelmes ellátása a szakmai szabályok és az elvárható gondosság követelményének megszegésére vezethető vissza.

Mindezen felül az egészségügyi szolgáltató kártérítési pereiben kialakult bírói gyakorlat szerint a károsult az okozati összefüggés tekintetében eleget tesz a bizonyítási kötelezettségének azzal, ha azt bizonyítja, hogy a kár az egészségügyi ellátása során - amely térbeli vagy időbeli egybeesést jelent - következett be, de nem kell bizonyítania a kárt kiváltó konkrét mulasztást, tevékenységet. Az okozati összefüggés azonban csak a kár bizonyítottsága esetén értelmezhető, a károsult igényének eredményességéhez

elengedhetetlen a károkozó magatartás folytán a Ptk. 355. §-ának (4) bekezdésében részletezett, a károsult vagyonában beállott értékcsökkenésben, elmaradt vagyoni előnyben, a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges költségben jelentkező kár, tehát a vagyonban, a személyiségben történt olyan hátrányos elváltozás, amely a károkozó magatartás hiányában nem következett volna be. A kártérítési jog a teljes kártérítés elvén alapszik, amely szerint a kártérítés célja, hogy a károsultat olyan helyzetbe hozza, mintha a kár be sem következett volna. Ha a károkozóként megjelölt személy terhére rótt jogellenes magatartás nem eredményezett olyan hátrányokat, amelyek ezen magatartás hiányában nem alakultak volna ki, úgy a kártérítési felelősség elengedhetetlen feltétele, a kár, fogalmilag hiányzik.

A fentiekből következően ha az egészségügyi szolgáltató terhére rótt mulasztás nem befolyásolta a beteg egészségi állapotának alakulását, mert a szakmai szabályok szerint az elvárható gondossággal végzett ellátás mellett ugyanazok a hátrányos következmények alakultak volna ki, a kár bekövetkezésének hiányában nem áll fenn a kártérítési felelősség. Ezért az elsőfokú bíróság helytállóan tette vizsgálat tárgyává azt, hogy a késedelem nélküli ellátáshoz képest a felperes állapotában következett-e be az orvosi mulasztás folytán olyan hátrány, amely a kártérítési felelősséget megalapozza, és ebben a körben helyesen rendelt el a Pp. 177. §-ának (1) bekezdése értelmében szakértői bizonyítást.

A pert megelőzően a felperes hozzátartozójának panasza alapján eljáró E. F. részéről kirendelt **dr. S. E.** igazságügyi orvosszakértő a rendelkezésére bocsátott orvosi dokumentáció alapján, a felperes vizsgálata nélkül foglalt állást az alperes terhére róható késedelmes ellátásból elvileg következő hátrányokról, és a perben - igazságügyi szakértői tisztségének megszűnését követően - szóbeli meghallgatása során (elsőfokú iratok 13.P.20.373/2014/9. sorszám) is csak a jelenlévő felperes kezének gémkapocccsal vizsgálata mellett tett általános jellegű megállapításokat. Mindezekből következően a jogvita elbírálásához szükséges aggálytalan, teljes körű szakértői bizonyítás a perben elengedhetetlen volt, az eljárási szabályokkal összhangban helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperest a késedelmes ellátásból ténylegesen ért hátrányok megállapítása érdekében - kézsebész szakorvos kompetenciával - szakértői bizonyítást rendelt el. Azt követően, hogy a bíróság kirendelése alapján eljáró szakértő elvégezte a felperes teljes körű orvosi vizsgálatát, egyértelműen úgy foglalt állást (41. sorszámú szakvélemény kiegészítés), hogy az idegsérülés után kialakult állapot meghatározó módon magának a sérülésnek a következménye, és bár kétségtelenül az első ellátásnál nem kellő gondossággal végezték a felperes vizsgálatát, nem észlelték a csuklóhajító singoldali ín és a singideg sérülését, de végső soron a másodlagosan elvégzett idegvarrat gyakorlatilag azonos szintű eredményt hozott, mintha elsődlegesen megtörtént volna az idegvarrat; és a korábbi szakértői megállapítások vizsgálat hiányában elméleti jellegére utalással szakmai álláspontját a felperes észrevételei alapján, azokra kellő magyarázatot adva írásbeli nyilatkozatában (49. sorszám) és szóbeli meghallgatása során (55. sorszámú jegyzőkönyv) is fenntartotta.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a perbeli kirendelés alapján elkészült szakértői vélemény az orvosi iratok és a felperes teljes körű vizsgálata

alapján aggálytalan, hiánytalan, a bizonyított tényekkel nem állt ellentétben, a szakértő az észrevételekre részletes és szakmailag kifogástalan előadásokat tett, a Pp. 182. §-ának (3) bekezdése szerint a szakvélemény további kiegészítésének vagy új szakértő kirendelésének a törvényes feltételei nem álltak fenn, ahhoz nyilvánvalóan nem lehet elégséges a fellebbezésben hivatkozott, ismeretlen tartalmú, nem igazságügyi szakértőtől származó szakmai állásfoglalásra hivatkozás.

Az ítélezés alapjául elfogadott szakértői megállapítások alapján az alperesnek felróható szakmai mulasztás a felperesnek nem okozott kárt, mivel állapota az elvárható gondossággal végzett, a szakmai szabályoknak megfelelő, késedelem nélküli ellátás esetén is azonosan alakult volna, ezért a kártérítési felelősség jogalapja hiányzik. A felperes idegsérülés után kialakult állapota meghatározó módon magának a sérülésnek a következménye.

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla az alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése szerinti másodfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére, és rendelkezett úgy a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján, hogy a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

Debrecen, 2016. június 14.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő